

Den i Ministeriet for offentlige Arbejders fornævnte Skrivelse af 26. November 1906 omhandlede Pladsmangel i Ministeriebygningerne paa Slotsholmen er ikke af ny Dato. Man finder i saa Henseende Anledning til at fremhæve, at allerede den ved kongelig Resolution af 10. Juli 1879 til Overvejelse af Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen og Omordningen af forskellige offentlige Bygninger nedsatte Kommission henledte Opmærksomheden paa, hvor uheldig Centraladministrationen i saa Henseende er stillet. Manglen paa Plads for den — hedder det i Betænkningen — er følelig til Stede paa ethvert Punkt. I de nuværende Ministeriebygninger er saa at sige hver Krog, selv de uheldigst beliggende Værelser og Rum tagne i Brug. Mange Kontorer ere i en utilbørlig Grad smaa og overfyldte, saa der vanskeligt nok findes den fornødne Plads til selve Embeds- og Bestillingsmændene, medens Publikum neppe nok vil kunne modtages paa sømmelig Maade. Det fremhæves fremdeles, at der end ikke overalt er forbeholdt Kontorcheferne eller de til selvstændigt Referat beordrede Fuldmægtige særlige Værelser, hvorfor enhver Samtale med besøgende maa falde i høj Grad generende og forstyrrende, ikke mindre for den fremmede end for alle de tilstedeværende. Men selv hvor Kontorchefen har et særligt, lille Arbejdsværelse, i hvilket han til Nød kan modtage Folk, vil det altid være forbundet med Ulempe, naar flere samtidig søge Samtale med ham, da der neppe nogetsteds findes Venteværelser for de enkelte Kontorer, og de ventende altsaa ville være henviste til ofte i længere Tid at opholde sig paa Gangene eller i selve Hovedkontoret til ikke ringe Ulejlighed for det her sysselsatte Personale, hvis Forretninger, f. Eks. den jævnlige Konferering af Skrivelser, end ikke sømmeligt bør overværes af uvedkommende. Denne store Mangel — hedder det fremdeles —, hvis Tryk føles daglig, og som kun ved Vanens Magt er bleven nogenlunde taalelig, vil ikke kunne afhjælpes uden væsentlige Udvidelser. Selv Departementschefernes Arbejdsværelser og endnu mere deres Forværelser (for saa vidt saadanne ikke helt savnes) ere for største Delen utilbørligt smaa, ligesom disse sidste ved Siden af til Dels bruges som Pakrum og derved afgive et lidet tiltalende Opholdssted ofte for flere ad Gangen.

En tilfredsstillende Løsning — siges det endvidere — vil imidlertid ikke blot kræve dette Forhold forandret, men ogsaa fordre Indretningen af særlige Værelser for i det mindste en Del af Ministeriernes Fuldmægtige, da ogsaa Samtaler med disse ikke sjældent søges baade af Embedsmænd fra andre Kontorer og af udenforstaaende, ligesom ogsaa de mundtlige Forhandlinger indenfor selve Kontorpersonalet i mange Tilfælde kunne være af den Art eller saa lang Varighed, at et saadant særligt Arbejdsværelse kan blive et stærkt følt Savn.

De her skildrede Forhold ere i den lange Tid — snart 25 Aar —, der er hengaaet siden den citerede Betæknings Afgivelse, saa langt fra blevne forbedrede, at de meget mere maa siges i en væsentlig Grad at være blevne forværrede. Det i næsten alle de ministerielle Kontorer betydeligt stigende, ja mange Steder fordoblede Arbejde har nødvendigvis maattet medføre Forøgelse af Personalet, uden at en tilsvarende Udvidelse af Lokalerne har fundet Sted. Kommunikationsmidlernes Udvikling og Befolkningens voksende Tilbøjelighed til at henvende sig direkte til den øverste Administrationsmyndighed har derhos bevirket, at Antallet af de Personer, der indfinde